

Λίγο πριν το τέλος του ευρώ και την οριστική διάλυση της ευρωζώνης, η ελληνική κυβέρνηση επιμένει να αναζητά μέτρα ύψους 11,5 δισ. ευρώ , που θα προκύψουν από νέες, «αιματηρές» περικοπές δαπανών.

Στις κρίσιμες επαφές που θα έχει ο πρωθυπουργός, Αντώνης Σαμαράς, με τους κ.κ. Γιούνκερ, Μέρκελ και Ολάντ την επόμενη εβδομάδα, αναμένεται ότι θα υποβληθεί και επισήμως το ελληνικό αίτημα για διετή επιμήκυνση του προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής, το οποίο ωστόσο συναντά ήδη πολλές αντιδράσεις από τη Γερμανία και άλλους «σκληροπυρηνικούς» Ευρωπαίους εταίρους.

Μέσα σε αυτό το κλίμα, η τρικομματική κυβέρνηση δείχνει αποφασισμένη να τα δώσει όλα -ό,τι έχει μείνει, δηλαδή- για την παραμονή στο ευρώ και απορρίπτει μετά βδελυγμίας, καταγγέλλοντας περίπου ως... προδότη της χώρας, όποιον επιχειρήσει να μιλήσει -ευθέως ή πλαγίως- για το ενδεχόμενο εξόδου από την ευρωζώνη και επιστροφής στη δραχμή. Αναδεικνύοντας το ενιαίο νόμισμα σε κορυφαία προτεραιότητα, έναντι του λαού, οι κυβερνώντες επιλέγουν να «θυσιάσουν» εκατομμύρια Ελλήνων για ένα... «πουκάμισο αδειανό, για μια Ελένη», όπως αργά ή γρήγορα αναμένεται να αποδειχθεί ότι ήταν η ζώνη των «17».

Μήπως λοιπόν θα ήταν φρόνιμο, την ώρα που η ύφεση και η ανεργία καλπάζουν, που η «μαύρη τρύπα» του ελλείμματος μεγαλώνει, που διεθνείς τραπεζικοί όμιλοι, επενδυτές και

επιχειρήσεις αποσύρονται από την ευρωζώνη, να ξεκινήσει επιτέλους ο διάλογος για την επόμενη μέρα; Μήπως θα πρέπει επιτέλους να πάψει να τρομοκρατείται ο απλός πολίτης και να πληροφορηθεί αρμοδίως, από οικονομολόγους και πολιτικούς, από τα μέσα ενημέρωσης, από επίσημα και υπεύθυνα χείλη, για τις δυνητικές συνέπειες και τα όποια οφέλη της επιστροφής στη δραχμή; Από την στιγμή που το ενδεχόμενο αυτό είναι πιο ορατό από ποτέ και το σενάριο δεν έφυγε ποτέ από το τραπέζι, ο «στρουθοκαμηλισμός» και η άρνηση της πραγματικότητας ποιον σκοπό, άραγε, εξυπηρετούν;

Φυσικά, είναι αδύνατο να προβλέψει κανείς το μέλλον. Δεν είναι αυτό το ζητούμενο από την κυβέρνηση-θιασώτη ενός νομίσματος που καταρρέει. Είναι ωστόσο θεμελιώδης η ύπαρξη ενός «plan B» επαρκώς σχεδιασμένου και αναλυτικά επεξηγημένου, προκειμένου η μετάβαση -ή η επιστροφή, αν προτιμάτε- στο εθνικό νόμισμα, να γίνει όσο το δυνατόν πιο ομαλά, δίχως «να βγουν τα τανκς στους δρόμους», όπως χαρακτηριστικά έλεγε πέρυσι ο κ. Πάγκαλος. Ο στόχος της παραμονής στο ευρώ είναι κατανοητός. Υπάρχει, όμως, σχέδιο για την επόμενη μέρα, εάν δεν καταστεί εφικτός; Ή τότε θα τρέχουν όλοι να πηδήξουν από το καράβι;

protothema.gr